

луната, въздухътъ се явява отново. Да, така е. Но какъ не се досѣти Татунчо за всичко това, додето още бѣше на земята. Какво ще правятъ сега? Ето, Татунка лежи вече и не може думица да каже, а и неговата глава започва да се зашеметява. Той грабна Татункиния шалъ и се опита да запуши прозорчето, презъ което можеше да излѣзе всичкия въздухъ. После съ последни сили наpomпа примуса, но както помпаше, ржката му отмалѣ и той се търкулна до Татунка.

Сега цѣлиятъ цепелинъ приличаше на погребаленъ ковчегъ, въ който лежеха примрѣли и Татунчо, и Татунка, че дори и черниятъ котаракъ.

Какво ли ще стане съ тѣхъ? Нима тѣ наистина сж осждени да загинатъ отъ задушване? Не, не, това по никоѣ начинъ не бива да става. Тѣ трѣбва да стигнатъ луната и да се върнатъ благополучно на земята, въ тѣхната градина, дето нещастната имъ майка ги чака съ сълзи на очи.

Николай Фоль

ЛЕЛЯ СТАНИСЛАВА

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смѣхурко,

Лея Станислава у насъ често идва. Уроци ми дава да ме позасилва, че слабичккъ падамъ въ школското учене.

Тя веднажъ ми рече:

— Ако слушашъ мене, за известно време трѣбва да забравишъ игра и другари, та въ трудъ и наука всички да преваришъ. Ще видишъ тогава, че твойтѣ уроци не сж никакъ тежки. И самъ ще се радвашъ, като получавашъ все добри бележки. А то сега, Данчо, на какво прилича? Ти не знаешъ магнитъ кое се нарича, ни за какво служи магнитната сила...

— Ти се много лъжешъ, о леличко мила! — кротко ѣ отвърнахъ. — Азъ ще ти докажа и скоро и лесно, че тая наука владѣя чудесно.

Спомнихъ си, че има въ татковата стая нѣколко магнита въвъ долапа скрити. Азъ тѣхната сила често съмъ показвалъ на мойта дружина. И ти знаешъ нали, драги ми Смѣхурко, магнитъ що се казва. Извито желѣзо, което привлича желѣзни предмети доста отдаече. И спомнихъ си още, че сутринъта мама между друго рече: — „Днесъ следъ обѣдъ, Данчо, гости ще поканя. И ти не